

[Wilhelm]

En aftale er en aftale, er der blevet sagt af en række ordførere, og det er jo guddommeligt, hvem det er, for det er jo lige præcis dem, der i høj grad har et ansvar for, at disse fuldstændig vanvittige aftaler eksisterer. Det er venstre, de konservative, fremskridtspartiet og CD, der har kørt frem med det.

Vi beklager meget, at de aftaler overhovedet eksisterer, som gør det pinende nødvendigt at bryde dem. Men det er ikke os, der har været med til at lave dem, vi har modsat os dem hele vejen igennem. Jeg synes, det er nødvendigt at erindre om, hvad hr. Heinesen sagde i går: Danmark er det sidste land, der ikke bryder disse aftaler, som ikke ændrer dem ved ensidige skridt. Vi er simpelt hen det sidste land til at gøre det – alle andre har gjort det – og så kører man frem med, at en aftale er en aftale.

Hr. Erhard Jakobsen var som sædvanlig knivskarp og præcis. Vi fik at vide, at det var det rene vrøvl at tale om A. P. Møller på den ene side og det danske samfund på den anden side, for det var én og samme ting. Det synes jeg er interessant, A. P. Møller var part af det danske samfund, og derfor var det vrøvl at tale om A. P. Møller på den ene side og det danske samfund på den anden side. For hr. Erhard Jakobsen er det altså én og samme ting.

Her har vi en sag, som skal afgøres politisk og måske ved hjælp af små partier, der ligger i dødskrampe. Det er altså ikke særlig betryggende med hundreder af milliarder kroner på højkant, at der i dette land overhovedet ikke er regler for og offentlighed om partistøtte.

Jeg ved ikke, om CD og kristelige og konservative og andre skal have partistøtte fra A. P. Møller og DUC-selskaberne, som det før er sket. Men vi kender vilkårene: der er ingen regler for det, man kan give alt det, man vil, der er ingen grænser, og der er ingen offentlighed. Det er ikke betryggende vilkår, uanset om støtten bliver givet eller ej.

Hr. Poul H. Møller var desværre langt bagud for en tidligere Møllerordfører for det parti, som var betydelig mere fornuftigt samfundsorienteret på dette DUC- og energiresourceområde, nemlig hr. Jens Møller, for et par år siden i en tidligere debat. Men ellers var det jo et af eksemplerne på, som ministeren sagde, at luften var tyk af misforståelser. Hr. Poul H. Møller gik klart og tydeligt ud

fra, at regeringen havde krævet det hele tilbage, inklusive de felter, der er i gang eller vil blive fundet, men det er jo desværre ikke tilfældet. Hr. Poul H. Møller tillod sig også at sige, at en kæmpeerstatning var absolut sikker; uden skygge af dokumentation, uden skygge af argumentation skulle vi høre den skrøne én gang til om, at en kæmpeerstatning ville være absolut sikker.

Der var én positiv ting ved den kristelige ordførers udsagn her, nemlig at han klart og tydeligt erklærede, at regeringens holdning i denne sag set fra de kristeliges side overhovedet intet har at gøre med de kristeliges binding til et 14 måneders økonomisk forlig. Så kan man i hvert tilfælde ikke bruge den undskyldning.

Fru Lone Dybkjær sagde, at hun var imod ekspropriation, men begrundelsen var lidt sær, og jeg tror egentlig, at hun kom til at bruge begreberne lidt forkert, da hun sagde, at den egentlige begrundelse var, at de radikale ikke ville udelukke muligheden for, at man senere indgik kontraktlige forhold, hvor også private selskaber indgik i de kontrakter. Ja men det er jo overhovedet ikke udelukket ved ekspropriation. Jeg forestiller mig da ikke, at det er minister Nielson, der skal ud at grave og bore og pumpe osv. – og jeg tror også, det ville blive noget af en katastrofe, hvis det skulle foregå på den måde. Om det så er statslige selskaber eller det er kontrakter med private selskaber, er mindre afgørende. Vi har altid syntes, det var helt fint, at staten lavede en kontrakt med et selskab, der hedder DeGolyer & MacNaughton, for at få noget ekspertise på dette område. Men det er noget ganske andet, det er på honorarbasis, og det er ikke udelukket ved begrebet ekspropriation.

Derfor vil jeg håbe, at de radikale ikke nu vil fjerne den eneste pressionsmulighed, regeringen har i sine forhandlinger, ved at lade det dér stå, men vil komme op og tydeliggøre det og sige, at naturligvis heller ikke de radikale udelukker, at man kan blive nødt til at tilbagekalde bevillingen. Det er det, det drejer sig om.

Jeg er glad for, at den socialdemokratiske ordfører ikke udelukkede ekspropriation, men faktisk temmelig tydeligt sagde, at det kunne komme på tale, hvis man ikke kunne opnå tilfredsstillende resultat på anden vis.